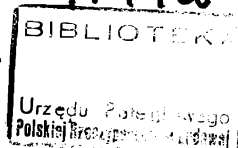

10 grudnia 1928 r.

2

URZĄD PATENTOWY

A47d 9/02

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 9135.

Kl. 34 h 3.

Józef Kawczyński
(Toruń, Polska).

34h 9/02

Kołyska poruszana samoczynnie.

Zgłoszono 11 kwietnia 1927 r.
Udzielono 30 czerwca 1928 r.

Dotychczas stosowany sposób usypiania małych dzieci przez poruszanie kołyski albo wózka jest dla matek i nianiek niewygodny i uciążliwy. Prócz tego dłuższe kołysanie wpływa ujemnie na zdrowie dziecka.

W dotychczas używanych kołyskach wskutek uderzenia o bieguny, zgięte w postaci łuku kołowego, wywołuje się obrót kołyski wokoło osi zakrzywienia. Skutkiem tego łóżeczko z położenia poziomego przy każdym poruszeniu kołyski zostaje przeprowadzone do jednego z dwóch położeń skośnych. Dziecko leżące w kołysce odczuwa nieprzyjemnie taką zmianę położenia, co wpływa również ujemnie na stan

jego zdrowia. Również szkodliwie i nieprzyjemnie wpływa kołyszący ruch łóżeczka w wózkach dziecięcych, ułożyskowanego na sprężynach odrzutowych.

Wynalazek niniejszy dąży do usunięcia tych niedogodności przez zastosowanie do poruszania łóżeczka dziecięcego mechanizmu zegarowego tak, iż uderzanie i poruszanie ręką staje się zbędne. Prócz tego, zgodnie z wynalazkiem, łóżeczko tak jest zawieszone, że chociaż sama pościel wykonywa ruch wahadłowy, jednak pozostaje stale w położeniu poziomym. Osiąga się to przez zawieszenie łóżeczka w czterech miejscach przy pomocy dłuższych prętów. Pręty ułożyskowane są przy czo-

pach na stojaku. Ruchy wahadłowe wywołuje się dzięki temu, że wahadło samoczynnego urządzenia napędnego, umocowanego na stojaku, połączone jest z łózczeniem.

Na załączonym rysunku przedstawiono przykład jednej z możliwych postaci wykonania wynalazku.

Fig. 1 przedstawia widok łózczenia (kołyski) na stojaku. Fig. 2—wewnętrzne samoczynne urządzenie do poruszania kołyski, po odjęciu ściany przedniej oraz korby. Fig. 3 przedstawia przekrój wzdłuż linii A—B. Fig. 4 przedstawia sposób zawieszenia części łózczenia (kołyski) na stojaku, zaś fig. 5 przedstawia widok boczny fig. 4.

Stojak składa się z obu ścian czołowych 1 i 5, połączonych ze sobą sztywno prętami 2, 3 i 4. Po obu stronach wewnętrznych znajdują się cztery czopy 6, 7, 8 i 9, a przy nich ułożyskowane są obracalnie wokół czopa pręty 10, 11, 12 i 13 w końcach których tkwią czopy 14, 15, 16 i 17. Czopy te umieszczone są w dolnej części ścian czołowych 18 i 19 łózczenia tak, iż może ono przy pomocy prętów 10, 11, 12 i 13 wahać się przy czopach zawieszenia 6, 7, 8 i 9. Aby zapobiec przesuwaniu się łózczenia w kierunku podłużnym, na każdym z jego boków 20 i 21 umocowane są sztywno wygięte pręty 23 i 26, ułożyskowane obrotowo wokół czopów 24 i 27 na drugim końcu poprzeczki 31. Poprzeczka ta połączona jest sztywno z prętami łącznymi 2, 3 i 4. W ten sposób łózczenie może się wahać jedynie wokoło czopów 6, 7, 8 i 9. Na jednej ze ścian czołowych nieruchomego stojaka, umieszczono w skrzynce 34 urządzenie napędne, napędzane siłą sprężyny. Ruch tegoż zostaje przy pomocy wahadła 32, tkwiącego w zagiętym uszku 33, przymocowanemu do oprawy łózczenia, przeniesiony na tę oprawę, która skutkiem tego bierze udział w

ruchu wahadłowym. Przytem dolna część ramy oprawy łózczenia, stanowiąca podkład dla pościeli, pozostaje stale w położeniu poziomem.

Urządzenie napędne, umieszczone w skrzynce 34, składa się z ułożyskowanej w skrzynce osi 35, na której wystającym końcu osadzona jest korba 36 z rączką 37. Na osi 35 umieszczone jest obracanie wraz z nią koło zębate 38, a z niem na tej samej osi ułożyskowane jest obracalnie wahadło 32. W dolnej części wahadła 32 umocowana jest obracalnie wokół czopa 40 zapadka zatrzymowa 39. Obok niej znajduje się sprężyna 41, nawinięta na trzpień 42 i opierająca się jednym końcem na bolcu 43, drugim zaś w razie potrzeby podnosząca zapadkę 44. Ta ostatnia umocowana jest przy trzpieniu 45, umieszczonym na wewnętrznej żelaznej ścianie poprzecznej 46. Na tej samej ścianie poprzecznej znajduje się trzpień 47, zapobiegający opadaniu zapadki 39. Na ścianie poprzecznej 46 znajduje się również trzpień 48, przy którym umieszczony jest swobodnie jeden koniec sprężyny taśmowej 49. Ta ostatnia nawinięta jest na osi 35, na której umocowany jest jej drugi koniec.

Przez pokręcenie sprężyny 35, zapomocą rączki 37 oraz korby 36, urządzenie napędne zostaje nakręcone (jak zegar), a zatem gotowe do pracy. Po jednorazowym trąceniu łózczenia ręką z jednego boku w stronę drugiego, sprężyna taśmowa 49, odkręcając się, porusza oś 35 z kołem zębata 38, osadzonym na niej na stałe. Ponieważ zapadka 39 leży na jednym z zębów koła trybowego 38, więc koło trybowe skutkiem nakręcenia sprężyny wywiera ucisk na zapadkę 39, która znowu naciska na dolny koniec wahadła, luźno osadzonego na osi 35. Przytem sprężyna 41 o tyle podnosi zapadkę 44, umocowaną na ścianie poprzecznej 46, aż zapadka ta

zazębi się z kołem trybowem 38. Ruch kołyski jest jednak na tyle jeszcze silny, że pociąga za sobą połączoną z nią górną część wahadła 32 (w lewą stronę), a dolna część tegoż posuwa się w dalszym ciągu w pierwotnym kierunku (w prawo), gdyż jako opór napotyka tylko sprężynkę 41, która, wyginając się, ślizga się po części zewnętrznej strony zapadki, unosząc ją ku górze. Zapadka 39, nie będąc w tym momencie w styczności z zębem trybu 38, opada ku dołowi i opiera się na bolcu 47. W przeciwną stronę kołyska porusza się siłą swego ciężaru i w tym czasie dolna część wahadła 32 posuwa się w lewo, uprzednio stopniowo opuszczając zapadkę 44 i jednocześnie podnosząc do stanu zazębienia z trybem 38 zapadkę 39, która zewnętrzną swoją powierzchnią ślizga się po bolcu 47.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Kołyska poruszana samoczynnie, znamienna tem, że umieszczona jest na stałej podstawie lub na podwoziu wózka dziecięcego i zaopatrzona jest w przymo-

cowany do tejże podstawy lub wózka aparat wprowadzający ją automatycznie w ruch.

2. Kołyska według zastrz. 1, znamienna tem, że zawieszona jest w dwóch punktach u góry i dwóch punktach u dołu każdej podstawy, dzięki czemu przy kołysaniu boki jej w stosunku do siebie są zawsze w położeniu poziomem.

3. Kołyska według zastrz. 1 i 2, znamienna tem, że jest ruchomo połączona z podstawą, zapomocą podłużnych prętów oraz poprzecznego pręta, dzięki czemu unika się ruchów wzdłuż podstawy.

4. Kołyska według zastrz. 1—3, znamienna tem, że aparat poruszający kołyskę składa się tylko z jednej osi, na której osadzone są nieruchomo koło zębate, sprężyna i wahadło poruszające kołyskę.

5. Kołyska według zastrz. 1—4, znamienna tem, że zapadka poruszana zapomocą sprężyny przez koło zębate jest osadzona na wahadle.

Józef Kawczyński.
Zastępca: Inż. F. Winnicki,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

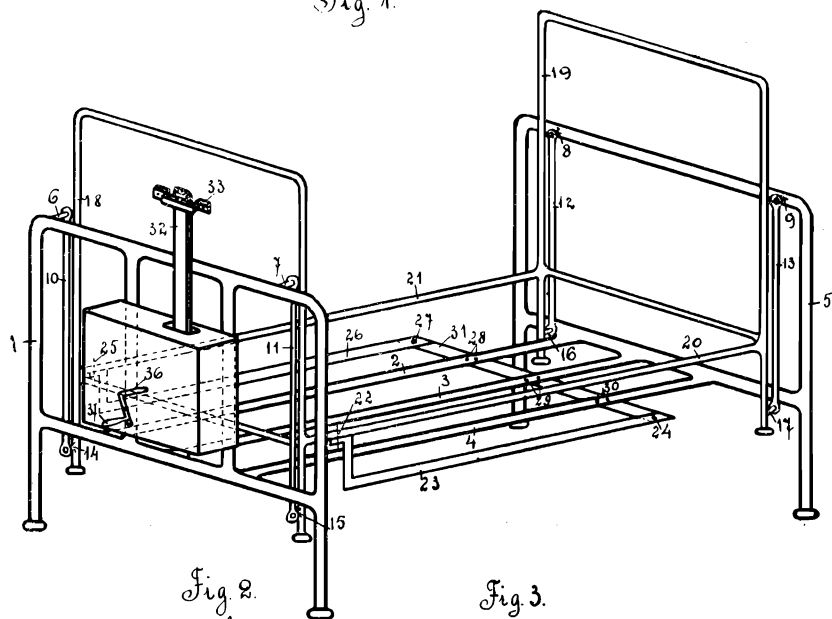

Fig. 2.
A

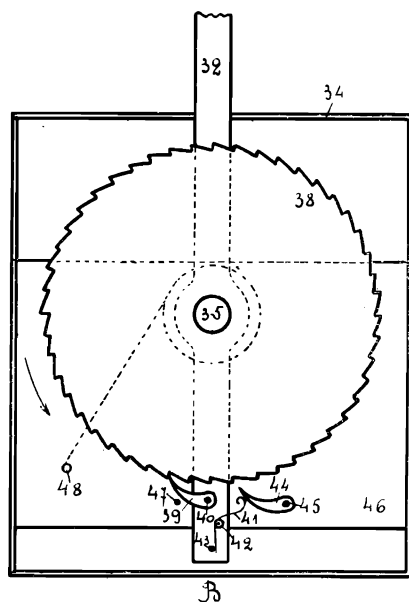

Fig. 3.

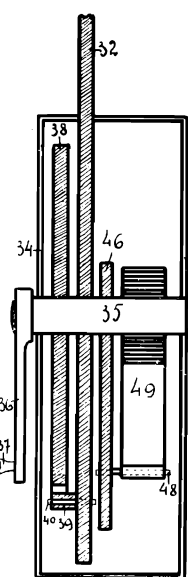

Fig. 4.

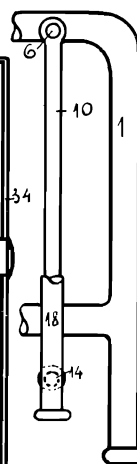

Fig. 5.

